

Sygn. akt V GC 163/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wiesław Kasprzyk
Protokolant:	st. sekr. sąd. Marzena Lewicka

po rozpoznaniu w dniu 9 lutego 2018 r.

sprawy z powództwa

(...) spółka z o.o. w O.

przeciwko

(...) spółka z o.o. w W.

o zapłatę kwoty 77 360 zł

oraz z powództwa wzajemnego

(...) spółka z o.o. w W.

przeciwko

(...) spółka z o.o. w O.

o zapłatę kwoty 12 300 zł

1. oddala powództwo (...) spółka z o.o. w O. przeciwko (...) spółka z o.o. w W. o zapłatę 77 360 zł i zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 5417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

2. zasądza od pozwanego wzajemnie - (...) spółka z o.o. w O. na rzecz powoda wzajemnego (...) spółka z o.o. w W. kwotę 12 300 (dwanaście tysięcy trzysta) zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13 marca 2017 r. do dnia zapłaty oraz zasądza od pozwanego wzajemnie na rzecz powoda wzajemnego kwotę 4215 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sędzia

Wiesław Kasprzyk

Sygn. akt V GC 163/17

UZASADNIENIE

Powód – (...) sp. z o.o w O. wniósł o zasądzenie od **pozwanego** - (...) spółka z o.o. **w W.** kwoty 77 360 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 15.04.2017 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany wskazał, że strony w ramach prowadzonej działalności gospodarczej w lutym 2014 roku zawarł umowę sprzedaży zaplecza kontenerowego położonego w O.. Od 01.03.2014 roku pozwany nieprzerwanie do dnia 28.02.2017 roku korzystał z całego zaplecza kontenerowego nie uiszczając z tego tytułu żadnego wynagrodzenia. Wydanie zaplecza kontenerowego powodowi nastąpiło dopiero dnia 08.03.2017 r. na mocy umowy na podstawie której powód zakupił i meble oraz sprzęt elektroniczny od pozwanego znajdujący się w tymże zapleczu kontenerowym. Powód wskazał ponadto, że wcześniejszy dostęp do zaplecza kontenerowego był niemożliwy bowiem klucze posiadał od marca 2014 pozwany ponadto zaplecze zajmowane było w całym okresie przez meble pozwanego oraz sprzęt komputerowy na którym znajdowały się istotne być może nawet poufne dane. Pozwany nie zapłacił do tej pory za korzystanie z zaplecza kontenerowego.

Pozwany domagał się oddalenia powództwa i jednocześnie wniósł powództwo wzajemne. Uzasadniając swoje stanowisko pozwany w pierwszej kolejności wyjaśnił relacje oraz stosunki prawne między stronami sporu, jak również powiązania osobowe panujące u samego powoda, które to mają bezpośredni wpływ roszczeń powoda.

Tak więc pozwana spółka wynajmowała od P. R. część nieruchomości gruntowej, będącej jego własnością, dla celów posadowienia kontenerów biurowych oraz kontenerów laboratorium w związku z realizacją inwestycji polegającej na zaprojektowaniu i budowie drogi ekspresowej S 7 na odcinku N. - O.. Ostatecznie określono po kilkukrotnym aneksowaniu, że umowa zawarta została na czas określony do dnia 28.02.2014 roku. P. R. jest jednocześnie jedynym współnikiem powodowej spółki oraz jest ustanowiony w niej prokurentem w ramach prokury samoistnej. Ze względu na spór jaki powstał pomiędzy P. R. a pozwaną spółką związany z roszczeniami P. R. o zapłatę za użytkowanie nieruchomości, P. R. odmawiał pozwanej wstępu na teren nieruchomości na której znajdowały się kontenery biurowe i kontenery laboratorium a w nich nieruchomości pozwanej przez co pozwana nie mogła z nich korzystać ani ich odebrać. Pozwana spółka nie miała także wstępu na teren nieruchomości na, której znajdowały się kontenery. Z tego względu roszczenie powoda dotyczące wynagrodzenia za korzystanie z kontenerów jest bezzasadne. Pozwany podniósł także zarzut przedawnienia roszczenia.

Powództwem wzajemnym pozwany wniósł o zasądzenie od powoda kwoty 12 300 zł wraz z odsetkami od dnia 13 marca 2017 wynikających z wystawionej faktury nr (...) z dnia 10.02.2017 roku. Faktura wystawiona została na podstawie umowy sprzedaży nieruchomości pozwanej spółki znajdujących się w kontenerach biurowych. Powód do dnia wniesienia powództwa wzajemnego nie wykonał swego świadczenia z tej umowy i nie uiszczył wymaganej kwoty na rzecz pozwanej.

Sąd ustalił co następuje:

1. Dnia 01.01.2009 roku zawarta została umowa pomiędzy P. R. -wynajmującym, właścicielem gospodarstwa rolnego o powierzchni 2 hektary 17 arów a A. C. -najemcą. Nieruchomość ta zgodnie z umową miała być wykorzystywana przez najemcę wyłącznie na cele prowadzonej działalności gospodarczej.
2. Dnia 13.03.2010 roku zawarta została umowa podnajmu tej samej nieruchomości między A. C. a (...) spółka z o.o. w W.. Wynajętą nieruchomość podnajemca przeznaczył pod zabudowę kontenerami biurowymi wykorzystywanymi przy budowie drogi ekspresowej S 7 na odcinku N. - O..

dowód

umowy k. 54-68

W miesiącu lutym pozwany sprzedał powodowi zaplecze kontenerowe za kwotę 282 900 zł, na taką kwotę wystawiona została faktura Vat nr (...).

dowód

Fakt nie kwestionowany przez strony w niniejszym postępowaniu.

Po sprzedaży zaplecza kontenerowego pozwany nie korzystał z powyższych kontenerów ani znajdującego się w nich wyposażenia (komputery, laboratorium) bowiem przedstawiciele powodowej spółki nie mieli dostępu do kontenerów. Był on uniemożliwiony przez P. R.. U podstaw takiego stanowiska P. R. leżały nieuregulowane długi pozwanej spółki z tytułu czynszu najmu.

dowód

zeznania świadka P. r. k. 180-181

zeznania świadka M. K. k. 181-182

pisma pozwanego k. 104,100, 109

Dnia 10.02.2017 roku pozwany sprzedał powodowi meble oraz sprzęt elektroniczny znajdujący się w kontenerach biurowych za kwotę 10 000 zł netto. Strony postanowiły, że pozwany z tego tytułu wystawi fakturę z trzydziestodniowym terminem płatności.

dowód

Umowa sprzedaży k. 12

Faktura Vat k. 115, wezwanie do zapłaty k. 116,118.

Sąd zważył co następuje:

Żądanie (...) sp. z o.o w w O. nie jest uzasadnione i podlega oddaleniu w całości.

W niniejszej sprawie poza sporem jest fakt, że właścicielem kontenerów biurowych od lutego 2014 roku była powodowa spółka.

Prawną podstawą żądania powoda zapłaty za bezumowne korzystanie z rzeczy jest przepis artykułu 224 § 2 kc w związku z art. 225 kc. Z treści obu przepisów jednoznacznie wynika, że niezbędną przesłanką skutecznego dochodzenia wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z rzeczy właściciela jest jej posiadanie przez podmiot które w tym przypadku przestał być właścicielem. Zgodnie z treścią zawartej umowy sprzedaży na sprzedawcy w tym przypadku na pozwanym ciążył obowiązek wydania rzeczy. W ocenie sądu zebrany materiał dowodowy pozwala stwierdzić, że choć co prawda po zawarciu umowy nie doszło do formalnego wydania rzeczy to jednak w żadnym zakresie nie można pozwanemu przypisać faktu posiadania rzeczy a tym samym korzystania z niej. Za takim ustaleniem sądu przemawiają następujące dowody. Pozwany trzykrotnie pisemnie zwracał się do powoda (pisma k. 100-101 104-105 109-110) o umożliwienie mu wejścia na teren nieruchomości na której znajdowały się kontenery i zabrania ich wyposażenia. W ocenie Sądu pisma te stanowią wiarygodny dowód bowiem były tworzone w okresie istniejącego już co prawda sporu ale jeszcze na długo przed wszczęciem postępowania sądowego. Oznacza to, że dokumenty te nie były tworzone dla potrzeb przyszłego procesu. Fakt niemożności korzystania z kontenerów potwierdził także przesłuchany w charakterze świadka P. R., który jest jednocześnie jednoosobowym wspólnikiem powodowej spółki. Świadek ten wyraźnie stwierdził spółka pozwana gdyby się rozliczyła to mogła przyjechać i zabrać swoje rzeczy. Traktowałem to jako zastaw. Taka treść zeznań nie może budzić wątpliwości, że pozwany nie miał dostępu do kontenerów bowiem nie mógł zabrać z nich wyposażenia które wówczas jeszcze stanowiło jego własność. Taki sam wniosek wypływa z zeznań świadka M. K. który także wyraźnie stwierdził, że pozwana spółka nie miała dostępu to spornych kontenerów. W świetle powyższych zeznań świadków, które w połączeniu ze wskazanymi wyżej w sprawie pismami pozwanego tworzą jednolitą i zgodną całość, oczywistym jest brak możliwości korzystania pozwanego ze swojej własności w

postaci wyposażenia kontenerów a tym bardziej z samych kontenerów. Nieprawdziwa jest więc wiodąca teza pozwu o bezumownym korzystaniu pozwanego ze sprzedanych powodowi kontenerów.

Tym samym żądanie powoda jako bezzasadne podlega oddaleniu. Inaczej mówiąc powód nie ma z tego tytułu żadnej wierzytelności w stosunku do pozwanego. Nieskuteczne więc jest oświadczenie powoda o potrąceniu wierzytelności z tytułu bezumownego korzystania z rzeczy z wierzytelnością pozwanego wynikającego z umowy sprzedaży zawartej dnia 10.02.2017 roku, z której to umowy wynika obowiązek zapłaty na rzecz pozwanego kwoty 12 300 zł (k. 115, umowa sprzedaży k. 12). A to oznacza, że zasadne jest żądanie pozwanego zawarte w powództwie wzajemnym a dotyczące zapłaty ceny za sprzedane ruchomości wysokości 12 300 zł. Wskazać należy, że powód nie kwestionował tej umowy ani warunków w niej zawartych w tym także ceny.

Żądanie pozwanego uzasadnione jest treścią art. 535 kc.

O kosztach procesu orzeczono stosownie do treści art. 98 k.p.c.

Sędzia

Wiesław Kasprzyk